

Morzsák a korinthusi levelezésből

5. VALAKIK ÉS A VALAKI

„Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. ⁷Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.” (1Kor 3,6-7)

A korinthusi gyülekezetben komoly megoszlást okozott az a kérdés, hogy ki a legjobb, legszínesebb, legmegbízhatóbb tanító. Három táborra oszlottak. Az egyik tábor Pálra szavazott. Végülis ő alapította a gyülekezetet és a jeruzsálemiek is elismerték, hogy maga Krisztus hívta el őt apostolul. Mások azonban Apollóssal hasonlították össze, akinek a fellépése jóval meggyőzőbbnek hatott. Apollós megfelelt a görög ideálnak, hiszen jó retorikai képességekkel és nagy műveltséggel rendelkezett, és egyenesen a kulturális központnak számító Alexandriából érkezett. Vele összehasonlítva Pál erőtlennek, szánalmasnak tűnt. De volt egy harmadik tábor is, akik Kéfásra szavaztak. Kéfás – vagy ismertebb nevén Péter – mégiscsak Jézus tanítványa volt, és nem is csupán egyike a tizenkettőnek, de közülük is a legelső, az, akire Krisztus az egyházát építi.

Pál nem száll versenybe – ahogy valószínűleg Apollós vagy Péter sem tette volna. Inkább alábeszáll, mint korábban Keresztelő János, „a vőlegény barátja”, hogy Krisztus növekedhessen. Pál nem azzal a göggel teszi ezt, ami a korinthusiak negyedik táborára volt jellemző, akik azáltal próbálták a többiek fölé kerekedni, hogy retorikájukban kizárólag Krisztushoz akartak tartozni. Nem, Pál világosan látta a valóságot. Leszámolt már magában azzal, hogy „valaki” legyen. A „valaki” meghalt a damaszkuszi úton. Attól a pillanattól kezdve, hogy megsemmisülve kérdezte az Urat: „Mit akarsz, hogy cselekedjek?”, Pál tisztában volt a helyzetével. Ez nála hatalmasabb ügy. Legyőzötteen indul győzni. Kész ültetni is, öntözni is, de a növekedést Istentől várja. Életet ő nem tud adni, hiszen saját cselekedetei, a törvény iránti buzgósága önmaga számára is halált hozott. Már tudta, hogy életet csak Isten adhat, nem Pál, Apollós vagy Kéfás.

Mi se akarjunk „valakik” lenni. Inkább arra törekedjünk, hogy Krisztus legyen naggyá az emberek előtt. Amikor sok „valaki” van a gyülekezetben, elindul a pártoskodás. Ha azonban Krisztus van a középpontban, egymáshoz is közelebb kerülünk. Őbenne lehetünk együtt Valakivé: Krisztus választott menyasszonyává.